

Sajarah Nu Nyumput tina Ayat Opat Puluh - Nomer Salapan Welas

Cilaka Kadua — Bagian Kagenep

Jeff Pippenger

2026-07-20

Kitab Daniel jeung Wahyu silih lengkepan; hartina, lamun dihiijikeun, duanana jadi sampurna.

“Dina Wahyu sakabéh kitab dina Alkitab patepang sarta réngsé. Di dieu aya panyampurnaan kitab Daniel.” Acts of the Apostles, 585.

Karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab kudu jadi puseur perhatian murid nubuat, sabab di dinya sajarah lahiriah poé-poé panungtungan utamana dipedar.

“Leuwih hadé pisan lamun diajar, dina cahaya pangandika Allah, sabab-sabab anu ngatur naék jeung ragragna karajaan-karajaan. Hayu para nonoman nalungtik catetan-catetan ieu, sarta ningali kumaha kamakmuran bangsa-bangsa anu sajati geus raket patalina jeung narimana kana prinsip-prinsip ilahi. Mugi anjeunna nalungtik sajarah gerakan-gerakan reformasi anu agung, sarta ningali sabaraha mindeng prinsip-prinsip ieu, sanajan dihina jeung dipikangéwa, jeung para pangjurungna dibawa ka panjara jeung ka panggung hukuman pati, tapi ku jalan pangorbanan-pangorbanan ieu pisan geus meunang kemenangan.” Education, 238.

Sajarah-sajarah suci, boh éta “gerakan-gerakan reformasi anu agung,” boh “naékna jeung ragragna karajaan-karajaan;” sajarah-sajarah suci téh mangrupikeun perkara hirup-atawa-maot dina Firman Allah. Paulus nyatet dina 2 Tesalonika pasal dua yén jalma-jalma anu henteu nyaah ka kayaktian, sarta anu saterusna narima kasasaran anu kuat; ngalakukeun kitu lantaran maranéhna milih nolak pesen anu ku Paulus dipidangkeun dina éta petikan. Éta petikan nétélakeun hubungan Roma pagan jeung Roma kapapaan, anu ogé mangrupa hubungan Pergamos jeung Tiatira sarta ogé hubungan beusi jeung taneuh liat, kitu deui hubungan naga jeung sato galak. Naékna Roma kapapaan anu dilambangkeun ku Tiatira jeung ragragna Roma pagan anu dilambangkeun ku Pergamos téh mangrupa hiji kayaktian anu dipikabenci ku jalma-jalma anu narima kasasaran anu kuat.

Dina sajarah Millerite, perdebatan antara kaum Millerite jeung kaum Protestan anu tuluy diasupkeun kana bagan panaratas taun 1843 téh ngeunaan kakawasaan sajarah naon anu digambarkeun minangka “garong ti umat maneh” dina ayat opat welas Daniel sabelas. Naha éta garong téh mangrupa naékna Roma kapir sakumaha dipadebatkeun ku kaum Millerite, atawa ragragna bangsa Seleukid sakumaha dikedalkeun ku kaum Protestan?

“Unggal bangsa anu geus mucunghul kana panggung lampah geus dipaparin idin pikeun nempatan tempatna di bumi, supaya katembong naha éta bangsa bakal nyumponan maksud ti ‘Nu Ngajaga jeung Nu Suci.’ Nubuat geus ngalacak naékna jeung ragragna kakaisaran-kakaisaran agung dunya—Babul, Mado-Pérsia, Yunani, jeung Roma. Dina masing-masing kakaisaran ieu, kitu deui dina bangsa-bangsa anu kakawasaanana leuwih leutik,

sajarah ngulang deui dirina. Masing-masing miboga mangsa pangujianana, masing-masing gagal, kamulyaanana luntur, kakawasaanana sirna, sarta tempatna dieusian ku anu séjén....”

“Tina naék jeung ragragna bangsa-bangsa sakumaha dijelaskeun écés dina kaca-kaca Kitab Suci, maranéhna kudu diajar kumaha taya ajénna kamulyaan lahiriah jeung dunyawi wungkul. Babul, kalayan sakabéh kakawasaanana jeung kaagunganna, anu saruana can kungsi deui katempo ku dunya urang ti saprak harita,—kakawasaan jeung kaagungan anu ku jalma-jalma dina mangsa éta katingalina kacida ajegna jeung langgengna,—kumaha lengkepna éta geus sirna! Saperti ‘kembang jukut’ éta geus binasa. Kitu deui binasa sagala hal anu teu ngajadikeun Allah jadi pondasina. Ngan anu kabeungkeut kana kersaning Mantenna sarta ngébréhkeun sipat-Na baé anu bisa langgeng. Prinsip-prinsip-Na téh hiji-hijina hal anu tetep kukuh anu dipikanyaho ku dunya urang.” Education, 177, 184.

Sajarah Alkitabiah téh nya éta paningal anu ceuk Suleman lamun teu aya, bakal binasa. Kaum Millerit ngakuan sarta ngumumkeun saratus lima puluh taun anu digambarkeun salaku “lima bulan” dina Wahyu pasal salapan, ayat lima jeung sapuluh, tapi maranéhna henteu ngaguar jero kana sajarah anu digambarkeun dina pasal salapan Wahyu. Maranéhna leres dina ngaidentifikasi lima bulan dina ayat sapuluh, tapi écésna nganggap yén ku sabab ayat lima jeung sapuluh duanana ngandung ungkara “lima bulan,” éta ngan saukur nandakeun panegasan kana nubuat ngeunaan panyiksa anu digambarkeun dina dua ayat éta. Ayeuna tiasa dibuktikeun kalayan gampang yén nalika ayat lima ngagambarkeun “lima bulan,” éta ngagambarkeun saratus lima puluh taun anu dimimitian dina pupusna Mohammed taun 632, sarta réngsé dina taun 782 ku dihina-na Maharani Irene ti Kakaisaran Bizantium, atawa kakaisaran Romawi wétan.

Para panaratas leres dina nerapkeun ayat kasapuluh kana perang Nikomedia dina tanggal 27 Juli 1299 minangka awal tina saratus lima puluh taun anu dipungkas ku panghinakeun ka Konstantinus panungtungan anu maréntah di Konstantinopel dina tanggal 27 Juli 1449. Baris demi baris, hiji mangsa saratus lima puluh taun nandakeun Islam sadunya, sakumaha diwakilan ku boh cilaka kahiji, nyaéta Islam Arab, boh cilaka kadua, nyaéta Islam Turki. Islam anu ngahina boh kaisar boh permaisuri éta babarengan nandakeun Islam sadunya anu nalukkeun hiji karajaan anu diwangun ku hiji awéwé, diwakilan ku Irene, jeung hiji lalaki, diwakilan ku Konstantinus anu panungtungan.

Dina saratus lima puluh taun anu dipungkas ku panyiksa anu ngahinakeun Irene, Islam Arab ngawasa wewengkon atawa tanah jajahan Bizantium, ninggalkeun Irene dina kaayaan anu kacida dihina nepi ka manéhna kapaksa mayar upeti salila tilu taun, sajaba ti paksaan-paksaan séjén. Nalika panghinana ka Konstantinus anu panungtung lumangsung, éta nandaan mimiti hiji mangsa opat taun anu dipungkas ku hiji pangepungan jeung tumbangnya ibu kota Roma wétan. Dina duanana kasus éta, anu ngalaksanakeunana nyaéta Islam, Islam Arab pikeun Irene jeung Islam Turki pikeun Konstantinus anu panungtung. Dina poé-poé panungtung, Islam sadunya sakumaha diwakilan ku dua saksi, nyaéta Islam Arab jeung Islam Turki, anu ditepikeun dina cilaka kahiji jeung cilaka kadua, bakal mimitina nyokot wewengkonana, tuluy ibu kotana. Éntitas pulitik jaman panungtung anu diwakilan ku Konstantinus ti Roma wétan sacara simbolis dikawinkeun jeung éntitas agama jaman panungtung anu diwakilan ku Irene ti Roma wétan. Kuring ngagunakeun istilah éntitas pulitik jeung agama pikeun nerangkeun yén simbol gambar sato galak téh mimiti

mucunghul di Amérika Sarikat tuluy di dunya. Gambar sato galak téh nyaéta perkawinan simbolis antara Konstantinus jeung Irene, anu duanana dihina ku kaleungitan wewengkon jeung ibu kotana ka Islam.

Nikah maranéhna kauninga ku cara nyaluyukeun dua sajarah éta, sarta éta dilambangkeun ku nikah antara Constantia jeung Licinius dina taun 313 nalika Edik Milan ditetepkeun, sarta garéja simbolis Smirna réngsé jeung garéja simbolis Pergamos dimimitian. Jalma-jalma anu ku Paulus diidentifikasi minangka nu narima kasasab anu kacida kuatna nolak pikeun ningali pesen pangéling Paulus anu ngawengku murtad heula, saméméh manusa dosa éta dinyatakeun. Murtad éta lumangsung dina sajarah Pergamos, sarta manusa dosa éta dinyatakeun dina taun 538, nalika garéja Tiatira dimimitian.

Ulah aya saurang ogé anu nipu ka maranéh ku jalan naon waé; sabab poé éta moal datang, kajaba lamun murtad téh geus datang heula, sarta éta jalma durhaka geus dinyatakeun, nyaéta anak kabinasaan; anu ngalawan jeung ngagedékeun dirina saluhureun sakabéh anu disebut Allah, atawa anu disembah; nepi ka manéhna, saolah-olah Allah, linggih di Bait Allah, bari némbongkeun dirina yén manéhna téh Allah. 2 Tesalonika 2:3, 4.

Sajarah Roma wétan méré dua kasaksian kana bebeneran nubuat anu ogé kagambarkeun dina hubungan simbolis antara Roma wétan jeung Roma kulon. Dina hubungan éta, Roma kulon nyaéta garéja, sarta Roma wétan nyaéta nagara. Roma mangrupa gabungan antara garéja jeung nagara, sakumaha dilambangkeun ku beusi jeung taneuh liat dina Daniel pasal dua.

Hiji alesan yén sacara ngayakinkeun tiasa katingali yén dina poé-poé panungtungan Islam sadunya maju ngalawan hiji kakawasaan anu digambarkeun minangka gabungan garéja jeung nagara, nyokot wilayahna jeung ibukotana, dikuatkeun ku dua kasaksian séjén tina sajarah suci dina Wahyu salapan. Osman nalukkeun wewengkon Nicomedia dina 27 Juli 1299, tuluy anjeunna nalukkeun wewengkon Nicaea dua taun ti harita dina 1301. Putrana nalukkeun kota ibukota Nicaea dina 1331, sarta putra anu sarua nalukkeun kota ibukota Nicomedia dina hiji pengepungan opat taun anu réngsé dina 1337. Para panaratas nandaan 27 Juli 1299 ku Osman, tapi maranéhna henteu kungsi nengetan perang salajengna, nyaéta perang Nicaea, salaku léngkah kadua dina sajarah pikeun ngadegkeun Kakaisaran Ottoman. Tanggal 27 Juli 1299 téh léngkah kahiji tina sababaraha léngkah pikeun ngahontal hukum Minggu. Dua léngkah kahiji Islam Turki ngaidéntifikasi awal hiji nubuat anu réngsé dina 1449, tuluy deui dina 1840, tuluy deui dina 9/11, sarta tuluy deui dina 31 Désémber 2023.

Léngkah anu kahiji tina dua léngkah éta nandaan lain wungkul awal saratus lima puluh taun, tapi ogé nandaan awal tilu puluh dalapan taun. Ieu dimimitian nalika Osman ngarebut wewengkon Nicomedia, sarta dipungkas tilu puluh dalapan taun ti harita nalika putrana Osman ngarebut kota puseur Nicomedia dina ahir hiji pengepungan salila opat taun dina taun 1337. Angka tilu puluh dalapan ngalambangkeun “ngadeg,” sarta léngkah awal nalika Osman ngarebut éta wewengkon nandaan ngadeganna Islam Turki. Dina léngkah kahiji éta, nu salila tilu puluh dalapan taun, hiji pengepungan “opat taun” nandaan kacindekan. Dina léngkah panungtung tina saratus lima puluh taun éta, panghinaan ditepikeun, sarta opat taun ti harita, dina taun 1453, kota puseur Roma wétan

direbut.

Boh ku Turki Utsmani dina taun 1453, atawa putra Osman anu ngarebut boh Nicomedia dina taun 1337 boh Nicaea dina taun 1331, dina katilu kajadian éta, unggal kota ibukota kungsi ngawula dina hiji mangsa dina sajarah minangka ibukota Roma Wétan. Katilu garis éta saréréa nandakeun panaklukan Roma Wétan. Masing-masing tina tilu garis éta nandakeun Islam mimiti nalukkeun wewengkonana tuluy satuluyna ibukota Roma Wétan. Ngaran katilu ibukota éta sarua jeung ngaran wewengkonna. Unggal tina tilu garis éta miboga tokoh-tokoh sajarah alfa jeung omega anu béda-béda. Bari nandakeun hiji hubungan garéja jeung nagara kalawan panghinakeun ku Islam ka boh kaisar boh permaisuri, panghinakeun nubuat éta ngahijikeun garis-garis maranéhna jeung Roma Kulon, anu ogé dihina ku Constantine the Great nalika anjeunna milih Konstantinopel tibatan kota Roma dina taun 330. Panghinakeun panungtungan Roma Kulon sumping dina taun 476 kalawan kaisar panungtungan, sarta ti harita terus nyirorot kalayan gancang.

Roma Kulon dina patalina jeung Roma Wétan téh nyaéta garéja, ari Wétan téh nagara. Panghinakeun dina awalna dina taun 330, tuluy panghinakeun dina taun 476, satuluyna dina taun 782, sarta deui dina taun 1449. Hiji garis panghinakeun anu dimimitian ku kabagéan hiji karajaan, dituturkeun dina taun 476 ku panghinakeun leungitna kaisar, ku kituna ogé kakaisaran, pikeun tuluy disusul ku Islam anu mawa panghinakeun, mimitina ka wewengkon Wétan dina taun 782, tuluy ka ibu kota Wétan dina taun 1453.

Islam dina nubuat Alkitab ngungkabkeun garis boh Roma wetan boh Roma kulon, sarta cahaya anu keur dihasilkeun ku Islam ayeuna saluyu jeung, tapi jauh ngaleuwihan, cahaya dasar ngeunaan Islam anu kungsi dipiboga ku para panaratas Millerite. Mangsa pangujian anu dimimitian dina taun 2024 ku patalékan saha ari ‘jalma-jalma garong ti bangsamu anu netepkeun titingalian’ téh mangrupikeun alfa tina période pangujian éta, sarta ayeuna dina ahir période pangujian, cahaya tina jejer Islam dina Wahyu pasal salapan nambahan saksi-saksi ngeunaan Roma kulon jeung Roma wetan anu can kungsi ditilik nepi ka mangsa ahir ayeuna ieu.

Garis-garis nubuatan Islam anu kagambarkeun dina pasal salapan nepi ka sabelas ngahijikeun garis-garis sajarah anu aya dina ayat sapuluh nepi ka genep belas tina Daniel sabelas ku nyayagikeun kasaksian-kasaksian anu nyambung jeung garis-garis anu geus keur dibahas dina artikel-artikel ieu. Tapi dina gambaran nubuatan ngeunaan timbulna Islam aya ogé timbulna boh gerakan Millerites boh gerakan saratus opat puluh opat rébu. Dua mangsa opat taun anu ditempatkeun sacara pageuh di jero sarta minangka bagian tina nubuatan-nubuatan waktu dina Wahyu salapan méré kasaksian kana opat taun ti 1840 nepi ka 1844. Dina 1844 waktu nubuatan geus euweuh deui, ku kituna mangsa opat taun anu simbolis téh ditangtukeun ku ciri-ciri nubuatanana, lain ku waktu. Mangsa opat taun kahiji nandaan Islam nalukkeun Nikomedia, urut ibu kota Romawi wétan, dina 1337, tilu puluh dalapan taun sanggeus bapana nalukkeun wewengkon éta. Opat taun anu kadua nandaan panghinakeun para panguasa pulitik jeung agama Romawi-Romawi wétan dina 1449, anu disababkeun ku Islam, sarta opat taun anu katilu nandaan hiji panyingkapan anu mulya tina kakawasaan Allah nalika malaikat anu nyaangan bumi ku kamulyaan-Na turun dina 11 Agustus 1840.

Sajarah Millerite ngeunaan malaikat kahiji jeung kadua sajajar jeung sajarah malaikat katilu salila panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Éta pagawean panyegelan panungtungan téh nyaéta mupusna dosa, nyaéta ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan, sarta éta lumangsung dina mangsa hiji peperangan anu keur dibawa ku Islam.

Tuluy anjeunna muka liang anu taya dasar; sarta haseup naék ti éta liang, kawas haseup tina tungku anu kacida gedéna; sarta panonpoé jeung hawa jadi poék ku sabab haseup tina éta liang. Jeung tina haseup éta kaluar walang ka bumi; sarta ka maranéhna dipaparinkeun kakawasaan, sakumaha kalajengking-kalajengking di bumi boga kakawasaan. Jeung maranéhna diparéntah supaya ulah ngaruksak jukut di bumi, atawa naon baé anu héjo, atawa tatangkalan naon baé; ngan ukur jalma-jalma anu dina tarangna teu boga meterai Allah. Wahyu 9:2–4.

Kasampurnaan kacumponan unggal nubuat aya dina poé-pocé panungtungan, ku kituna ieu petikan keur nétélakeun panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Nubuat ngeunaan Islam dina Wahyu salapan nyadiakeun konci sajarah pikeun ngahijikeun ilustrasi anu panglengkepna ngeunaan kakuatan anu netepkeun éta tetenjoan dina sajarah anu ngahontal puncakna dina 11 Agustus 1840, waktu Islam dikehang. Ti dinya kasaksian Wahyu salapan ngalegaan kana pasal sapuluh jeung sajarah malaikat kahiji jeung kadua. Tuluy dina pasal sabelas, cilaka anu katilu datang ngadadak dina hukum Minggu, nya éta nalika sora tarik malaikat katilu mimiti. Pasal salapan mangrupa konci ngeunaan Islam dina nyusun naék jeung rubuhna karajaan-karajaan anu dipidangkeun dina Daniel jeung Wahyu. Pasal sapuluh jeung sabelas nétélakeun pangalaman saratus opat puluh opat rébu parawan wijaksana. Pasal salapan nétélakeun lambang anu netepkeun tetenjoan lahiriah, sedengkeun pasal sapuluh jeung sabelas nétélakeun tetenjoan batinia anu pakait jeung nuturkeun Anak Domba asup ka Tempat Nu Maha Suci.

Wahyu pasal sapuluh muka ku Kristus minangka malaikat anu kawasa nu lungsur bari mawa hiji kitab leutik anu kabuka. Kajadian éta kacumponan dina 11 Agustus 1840 dina panutupan nubuat dina Wahyu salapan anu nandakeun tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé. Wahyu sapuluh nandakeun sajarah saterusna nepi ka éta pesen jadi pait dina beuteung Yohanes dina 22 Oktober 1844. Opat taun ti 1840 nepi ka 1844 dimimitian ku kedatangan malaikat kahiji sarta ditungtungan ku kedatangan malaikat katilu. Opat taun anu nyusul sanggeus kacumponan 11 Agustus 1840 ditipologikeun ku opat taun ti 27 Juli 1449 nepi ka 1453 dina awal tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé. Duanana éta mangsa opat taun sajajar jeung opat taun pangepungan Nikomedia ti 1333 nepi ka 1337. Sacara simbolis Roma Wétan ditaklukkeun ku Islam tilu kali. Kahiji nyaéta dina pangepungan Nicaea dina 1331, tuluy pangepungan Nikomedia salila opat taun dina 1337, sarta saterusna pangepungan Konstantinopel dina 1453.

Diocletian ngabagi Roma sacara sah jadi wétan jeung kulon dina taun 293, jeung Constantine ngabagi Roma sacara profétis jadi wétan jeung kulon dina taun 330. Dina taun 395, sanggeus pupusna kaisar Theodosius I, kakaisaran téh sacara resmi jeung langgeng kabagi, sabab anjeunna ngawasiatkeun bagian wétan jeung kulon ka dua putrana. Garéja Katolik kabagi jadi wétan jeung kulon dina taun 1054 dina “skisma agung.” Pamisahan éta lumangsung laun-laun, kitu deui karuntuhan anu nyusulna. Pamisahan éta tetep aya nepi ka poé ieu. Dina jero lima puluh taun ti tanggal éta, garéja kulon di Roma ngamimitian kira-kira dua ratus taun perang salib ngalawan

Islam. Roma Kulon runtuh nalika leungit kaisar panungtungna dina taun 476. Roma Wétan runtuh dina taun 1453. Roma Kapapaan runtuh dina taun 1798. Roma Pagan kabagi jadi wétan jeung kulon dina taun 293, 330, jeung 395. Roma Kapapaan kabagi jadi wétan jeung kulon dina taun 1054. Sister White netelakeun yén timbulna jeung ragragna karajaan-karajaan téh mangrupa titik rujukan anu utama dina ngulik Firman Allah.

Karajaan-karajaan anu dipedalkeun kana cahaya sajarah dina Wahyu pasal salapan nguatkeun dalil yén Roma lah anu netepkeun éta tetenjoan. Patalina nubuat antara Islam jeung saratus opat puluh opat rébu mangrupa bukti yén amanat ceurik tengah peuting, anu ditipiskeun ku Kristus nalika Anjeunna nunggang kalde asup ka Yerusalem, dilambangkeun ku hiji nubuat waktu anu dimimitian dina mangsa cilaka kahiji, diteruskeun dina bagéan kadua tina éta nubuat dina cilaka kadua, sarta ngahontal kasampurnana dina sajarah opat taun nalika gerakan Millerit malaikat kahiji jeung kadua dimimitian ku kasumponan éta pisan nubuat. Éta nubuat dimimitian ku lambang “tilu puluh dalapan jeung dua taun” (1299 jeung 1301) taun anu nandaan mekarna Islam, sarta dipungkas ku lambang “tilu puluh dalapan jeung dua taun” (1838 jeung 1840) anu nandaan mekarna kaum Millerit.

Dina taun 1844, dina ahir mangsa opat taun kaum Millerites anu geus dipralambangkeun ku pangepungan 1333 nepi ka 1337, jeung 1449 nepi ka pangepungan 1453, waktu nubuat geus teu meunang deui dilarapkeun. Pangangkatna panji saratus opat puluh opat rebu téh langsung patalina jeung nubuat nalika Islam diangkat.

Yuda, maneh anu bakal dipuji ku dulur-dulur maneh; leungeun maneh bakal nyekelan beuheung musuh-musuh maneh; anak-anak bapa maneh bakal sujud di hareupeun maneh. Yuda teh anak singa: ti mangsa, eh anak Kami, maneh geus naék; manehna ngajungkiring, ngadekem kawas singa, sarta kawas singa kolot; saha anu wani ngahudangkeun manehna? Tongkat karajaan moal nyingkah ti Yuda, atawa nu méré hukum ti antara sukuna, nepi ka Silo sumping; sarta ka Mantenna bakal ngumpul bangsa-bangsa. Manehna ngabeungkeut anak kaldina kana tangkal anggur, jeung anak kalde bikangna kana tangkal anggur anu pangpilihna; Manehna ngumbah pakeanana dina anggur, jeung jubahna dina getih buah anggur: Panonna bakal beureum ku anggur, jeung huntuna bodas ku susu. Kajadian 49:8–12.

Saratus opat puluh opat rébu téh sampurna ngagambarkeun tabiat Kristus, sarta Kristus, di antara gambaran-gambaran simbolis séjénna, nyaéta “tangkal anggur pilihan.” Ismail dina Kajadian 16:12 diidentifikasi minangka jalma “liar.”

Jeung anjeunna bakal jadi jalma liar; leungeunna bakal ngalawan unggal jalma, jeung leungeun unggal jalma ngalawan anjeunna; sarta anjeunna bakal cicing di payuneun sakabéh dulur-dulurna.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “liar” téh nyaéta kalde Arab liar. Wawakil-wawakil Kristus dina poé-poé panungtungan nunggang kana amanat kalde Arab liar, kalde anu ditumpakan ku Kristus nalika asup ka Yerusalem, kalde anu ahirna nyarita sanggeus Bileam neunggeul anjeunna pikeun katilu kalina. Utusan-utusan anu ngumumkeun amanat anu maparin kakawasaan ka amanat malaikat kahiji dina taun 1840 henteu ningali hiji nubuat saratus lima puluh taun anu patali jeung

penting dina sajarah nubuat éta pisan, tempat ayana amanat anu maparin kakawasaan ka gerakan éta. Maranéhna henteu ningali dua mangsa opat taun dina nubuat waktu anu sarua éta pisan anu ngalambangkeun sajarah taun 1840 nepi ka 1844. Singa ti kaom Yuda ayeuna keur muka cahaya tina “jalan-jalan baheula” anu can kungsi katempo saméméhna, sarta éta cahaya téh saluyu jeung cahaya anu geus kabuka ti saprak 31 Désémber 2023. Ieu ngaleungitkeun sagala mamang ngeunaan naha Islam anu nyerang Nashville. Éta cahaya nyaangan lambang Roma, ku kituna jadi hiji pernyataan omega kana pasulayan alfa dina taun 2024 ngeunaan rampog-rampog umat anjeun, sarta éta ogé mangrupikeun lambang omega tina perdebatan ngeunaan lambang anu sarua éta pisan dina sajarah Millerite. Ieu nandakeun yén Islam dina nubuat-nubuat waktu tina Wahyu salapan téh nyaéta amanat lahiriah salila sajarah batiniah tina mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Kami geus ngajar ieu kanyataan salila sawatara waktu, tapi ayeuna éta bisa dibuktikeun dina hiji garis anu dimimitian dina Wahyu salapan jeung ditungtungan dina Wahyu sabelas. Mangsa opat taun anu katilu, anu aya patalina jeung nubuat waktu Islam anu kacumponan ti taun 1840 nepi ka 1844, ngagambarkeun mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Ku lini gedé dina Wahyu sabelas, saratus opat puluh opat rébu diangkat jadi hiji panji.

Dina Ezekiel tilu puluh tujuh, panghudangkeun umat Allah jadi hiji pasukan téh mangrupa prosés dua léngkah anu geus dilambangkeun ku pangciptaan Adam. Kahiji, Adam dibentuk tina taneuh liat, tuluy Kristus ngahirupkeun anjeunna ku napas kahirupan. Dina Ezekiel, nubuat anu kahiji ngabentuk awak-awak anu paéh, tapi maranéhna kénéh paéh. Saterusna, opat angin dihembuskeun ka éta awak-awak, tuluy maranéhna nangtung jadi hiji pasukan anu perkasa. Bilangan tilu puluh dalapan jeung opat puluh ngawakilan éta dua léngkah.

Urang baris neruskeun ieu perkara-perkara dina artikel salajengna.

Sanggeus ieu aya hiji pesta urang Yahudi; sarta Yesus angkat ka Yerusalem. Ari di Yerusalem, deukeut lawang domba, aya hiji balong anu dina basa Ibrani disebut Bétésda, anu miboga lima serambi. Di dinya ngagolér balaréa jalma nu teu walakaya, anu buta, pincang, layu, nungguan caina obah. Sabab dina hiji mangsa aya malaikat turun ka balong éta, tuluy nageunjeunkeun caina; ku kituna saha waé anu pangheulana asup sanggeus caina geunjeun, jadi cageur tina panyakit naon baé anu dicekelna. Jeung aya di dinya hiji lalaki anu geus nandangan panyakit salila tilu puluh dalapan taun. Nalika Yesus ningali anjeunna ngagolér, sarta uninga yén anjeunna geus lila pisan dina kaayaan kitu, Anjeunna ngandika ka anjeunna, “Naha hidep hayang dijadikeun cageur?” Jalma anu teu walakaya éta ngawaler ka Anjeunna, “Gusti, abdi teu boga sasaha, lamun caina geunjeun, pikeun ngasupkeun abdi ka balong; tapi salagi abdi rék turun, batur geus turun heula saméméh abdi.” Yesus ngandika ka anjeunna, “Hudang, angkat kasur hidep, tuluy leumpang.” Jeung harita kénéh éta lalaki jadi cageur, terus ngangkat kasurna sarta leumpang; ari poé éta téh poé Sabat. Yohanes 5:1–9.

Ayeuna hudang, saur Kami, tuluy meuntas ka walungan Zered. Tuluy kami meuntas ka walungan Zered. Ari lilana waktu ti mimiti kami angkat ti Kadeshbarnea nepi ka kami geus meuntas walungan Zered, nya eta tilu puluh dalapan taun; nepi ka sakumna angkatan lalaki-lalaki perang geus sirna ti antara pasukan, sakumaha PANGERAN geus sumpah ka maranehna. Deuteronomy 2:13, 14.